

Egy arra járó szép fiatal lány megállt mellettük, és elfintorította az orrát.
— Micsoda bűdös halott — mondta.

A ló megtorpant egy pillanatra. Megállt a szekér, felriadt a kocsis. Megbillentette ostorát, a gebe keservesen tovább húzta a terhet.

— Mondj már valamit, főtisztelendő úr — kérlelte a kalmár.

— Mit keresel te itt, rabbi? — unszolta a bíró.

— Miért ez a felhajtás? — kérdezte a kapitány.

— Miről nem tudok, amiről tudnom kellene? — firtatta a polgármester.

— Hogy bírod ezt a bűdöset, rabbi? — húzta az orrát a lány.

Rabbi Lőw végigjártatta szemét a tanácstalan tekinteteken, aztán csak nézett előre. Nagy sokára megszólalt.

— Hiszek nektek, emberek. Minden szavatok igaz. Ez nyilván csak egy muzsikus cigány volt. Hitvány szegény ember, nagy bűnös, gyáva fickó, haszontalan tévelygő lélek, és mi tagadás, bűdös is. De nézzetek csak oda, ki megy ott közvetlenül a kordé mögött?

Mind meresztgették a szemüket, a kordéra néztek, egymásra néztek, a rabbira néztek, de csak a kordét, egymást meg a rabbit látták.

— Senki se megy ott — erősítették. — Senki. Senki.

— Szegények — mondta a rabbi. — Senkit se láttok. De én igen. Nem tudom, ki volt ez a fickó, hogy élt, mit csinált, mivel érdemelte meg, mert mindent csak az Örökkévaló tud. De azt látom, azt egész biztosan látom, hogy a kordé mögött, közel a koporsóhoz, ott megy aranyos ruhában maga Dávid király. A kezében pedig lant van. Hát hagyjatok bennünket menni az utunkon. Béke veletek.

A kalmár, a bíró, a kapitány, a polgármester meg a szép lány megállt s összenézett. Bolond ez az ember? — kérdezte a tekintetük. Aztán csak álltak s bámultak, míg a vak ló, bakon a részeg, világván kocsis, kordén a gyalulatlan fekete faláda, s mögötte Rabbi Lőw, a nagytiszteletű és tudományú főrabbi be nem fordult a temető kapuján, s el nem tűnt a kelő nappal szembe nézni nem tudó, káprázó szemük elől.

